

О, по-добре! . . . по-умна е отъ менъ —
Далече щомъ се махне тя отъ тукъ!

(Чуватъ се стъпки).

Тъй, нейнитѣ сж тия леки стъпки!

(Мълчание)

VI

Влиза Зита.

Зита. Побъркахъ ли на твоитѣ занятия?

Майсторъ Лалйо.

Очудвамъ се! че български говоришъ
тъй хубаво!

Зита. Научи ме Исуфъ,

а първиятъ учителъ е любовта.

Майсторъ Лалйо.

Да вѣрвамъ ли, че любовта може
да прави чудеса и да възкрасява. . .

Зита. Щомъ е така — азъ тукъ оставамъ пакъ.

Майсторъ Лалйо. (Сепнатъ)

Не; азъ току тъй; не. . . речъ изтървахъ!

. . . Ще бжда искренъ — приехъ те само. . .

защото заминавашъ — инкъ нивга. . .

не бихъ приелъ . . . не мога тази борба

да понеса! . . . Измжчва ме. боли. . .

Зита. Защо така, мой майсторе, говоришъ!

Заслушай се поне веднажъ, що казва

сърдцето ти. . .

Майсторъ Лалйо.

Какъ бихъ желалъ. . . Какъ бихъ! . . .

Зита. Поискай го — останалото знамъ. . .

Майсторъ Лалйо.

Уви! Не тъй е леко да отвърна.

На майстора потрѣбитѣ сж кжси. . .

За другитѣ той трѣба да живѣй

и радости за другитѣ да твори.

Зита — Но любовта, азъ, мисля, че не вреди. . .

Майсторъ Лалйо.

Не вреди ли? . . . Азъ зная че убива

у майстора — майсторския му духъ;

Тя прави го человекъ саможивъ,